

THE MAGIC OF REALITY

WHO IS JOHN GALT?

+ + + +

INTRODUKSJON

PPP Illustrasjon:

"Two things are infinite: the universe and human stupidity; and I'm not sure about the universe." - Albert Einstein

Jeg vet ikke hvor mange av dere som er gamle nok til å kjenne til Huckelberry Finn og Indian Joe fra boken til Mark Twain. Uansett så er Twain en av Amerikas største forfattere gjennom tidene. I forbindelse med sin selvbiografi uttalte Twain følgende:

«In this Autobiography I shall keep in mind the fact that I am speaking from the grave. I am literally speaking from the grave, because I shall be dead when the book issues from the press. I can speak thence freely»

Hvorfor siterer jeg Mark Twain?

Det er fordi at dersom EU kommisær Barroso og sentralbanksjef Draghi hadde vært ærlige mot det europeiske folk, ville de for lengst ha innrømmet at Euroen er et dødfødt prosjekt og at en rekke land i Eurosonen er konkurs. En slik innrømmelse ville selvfølgelig bety dødsstøtet for deres politiske karriere, og muligheten for å «melke» ennå mer ut av et utarmet og desillusjonert Europa.

Hvem er jeg som kan si noe sånt?

Mitt navn er Hans Eirik Olav, og jeg ble født som et fritt menneske i Helsinki, Finland i 1956. Med «fritt» mener jeg, i likhet med dere, er en person som ved hjelp av selvstendige tanker, i hvert fall av og til, er i stand til å ivareta mine egne interesser for å overleve. Kunnskap, tanker, og rasjonelle handlinger tilhører individet, og en forutsetning for et individs overlevelsessevne er evnen til å omsette kunnskap og tanker til rasjonelle handlinger. Fordi mennesket ikke kan alt, ei heller er feilfrie, må de være frie til å feile. Således er frihet den fundamentale og nødvendig forutsetning for et individs tanke og overlevelsessevne.

Det er selvfølgelig mulig, slik statsmakt ofte legger opp til, at vi skal «slippe» å tenke, og at vi likevel overlever. Da lever vi i så tilfelle våre liv ved å la andre tenke for oss. Vi overlever, men våre liv blir fattigere. Et samfunn hvor selvbestemmelsen er overlatt til staten, gjennom utstrakt bruk av lover og regler, er således et fattig samfunn; åndelig, moralsk, og økonomisk. Det er også et korrupt samfunn, fordi avgjørelser tatt for oss av andre

ubønhørlig fører til vilkårlighet, og vilkårlighet fører til diskriminering eller forskjellsbehandling, til slutt korrupsjon. Når det representative demokratiet gradvis og over tid forvandles til «den totalitære stat», hvor vi alle er «lykkelige ikke-tenkende idioter», da bryter samfunnet sammen og vi får, slik den franske filosofen Montesquieu med rette hevder: revolusjonen. Det er dit vi er på vei i dag, åndelig, moralsk og ikke minst økonomisk.

Hvilket bringer meg til dagens tema:

Inflasjon og pengepolitikk - og statens og (internasjonale) sentralbankers rolle i dette

La meg begynne med å vie noen få minutter til begrepet inflasjon.

Scarface: I'm just an honest guy counting my money.

Mario Draghi: Likewise

Barroso: Likewise

HVA ER INFLASJON

I sin bok «**The Case for Gold**», uttaler tidligere Kongressmedlem og presidentkandidat Ron Paul at:

«Vi lever i inflasjonens tidsalder». Paul har følgende definisjon av inflasjon:

«Inflation is too much money chasing too few goods» hvilket i så fall skulle tilsa at inflasjon egentlig dreier seg om en prosess hvor verdien av penger blir ødelagt. Det er da også Ron Pauls synspunkt. Da bør spørsmålet antakelig være: Ødelagt på bekostning av hvem? Jeg kommer tilbake til svaret.

Selv synes jeg den enkleste definisjonen er **«økning i ett lands pengemengde»**, hvilket innebærer trykking av nye sedler, som deretter finner veien ut i samfunnet.

EFFEKTEN AV INFLASJON

Det viktigste spørsmålet ift «inflasjon» er som nevnt om vi trenger den og hva den egentlig fører til:

Svaret på det første er nei. Det er ingen grunn til å trykke mer penger enn det som allerede er i sirkulasjon. Effekten er en stadig lavere verdi av hver enhet av penger, hvilket og om det ikke kompenseres, f.eks. gjennom høyere inntekter, gir deg og meg redusert kjøpekraft.

Så, hvorfor gjør vi det? Hvorfor trykker sentralbanker stadig flere penger når vi ikke trenger det?

Svaret er at våre politikere, temmelig kynisk, bruker pengetrykking for å skyve kostnaden forbundet med politiske prioriteringer i samfunnsøkonomien over på forbrukeren. Det er som en skjult skattelegging, og som med all skatt rammer den de som får de nye trykte pengene sist, dvs. «vanlige folk», altså middelklassen.

Den engelske økonomen John Maynard Keynes, som selv hadde noen merkelige synspunkter om det vi oftest kaller «theory of the business cycle», hadde en meget god beskrivelse av inflasjon. Den går som følger:

"By a continuing process of inflation, governments can confiscate, secretly and unobserved, an important part of the wealth of their citizens. There is no subtler, no surer means of overturning the existing basis of society than to debauch the currency. The process engages all the hidden forces of economic law on the side of destruction, and does it in a manner which not one man in a million is able to diagnose."

Den kjente amerikanske forfatteren Ernest Hemingway, som bl.a. skrev «Den gamle mannen og havet» og «For whom the bell tolls», om den spanske borgerkrigen, hadde en mer direkte og tøffere versjon:

“The first panacea for a mismanaged nation is inflation of the currency; the second is war. Both bring a temporary prosperity; both bring a permanent ruin. But both are the refuge of political and economic opportunists.”

Det er viktig å huske at Staten finansierer seg selv på to måter; gjennom skatter og låneopptak. Skatter inndrives under tvang ved å «plyndre» den produktive kapitalen i samfunnet, mens statlige låneopptak nedbetales ved å skape inflasjon som rammer din og min kjøpekraft. Dermed er inflasjon ikke noe annet enn en skjult skatt eller retttere sagt en konfiskasjonsmekanisme.

Hvilket bringer oss til sentralbankers intervensjon i markedet.

SENTRALBANKER

En kald november dag i 1910 snek 4 av de mest innflytelsesrike personer fra noen av Wall Streets mest prestisjetunge banker seg om bord i Senator Aldridge's private togvogn på

Grand Central Station i New York. Alle brukte falske navn. Bak lukkede gardiner gikk turen til Jekyll Island i staten Georgia. De ga seg selv navnet «First Name Club». Ingen av deltakerne snakket om møtet på Jekyll Island før 20 år etterpå. Arbeidet forbundet med opprettelsen av den amerikanske sentralbanken ble holdt hemmelig i mer enn 3 år. Nødvendig lovgivning for å innføre The Federal Reserve Bank ble godkjent av den amerikanske kongressen rett før jul 1913, etter at mange av representantene allerede hadde dratt hjem for å feire julen.

Det har alltid vært mye mystikk rund sentralbankers gjøren og laden og med god grunn. Historien er full av fortellinger om ledere for de største bankene, enten det dreier seg om USA eller Europa, eller andre steder, som avholder hemmelige møter med sine respektive sentralbanksjefer, rett før eller rett etter en finanskriser. Formålet med disse møtene er alltid det samme: Redde sitt eget, d.v.s. bankens skinn, samt oppnå særbehandling, oftest i form av livsnødvendige redningsaksjoner; alltid på bekostning av innskyterne og skattebetalerne. Det var det som skjedde i 2007/08 i USA, og det er det som skjer i dag gjennom såkalte «quantitative easing» i USA; i Europa kalt «whatever it takes» erklæringen til ECB sjef Mario Draghi, eller «super-Mario» som han kalles. For øvrig kåret til «årets mann 2012» av Financial Times.

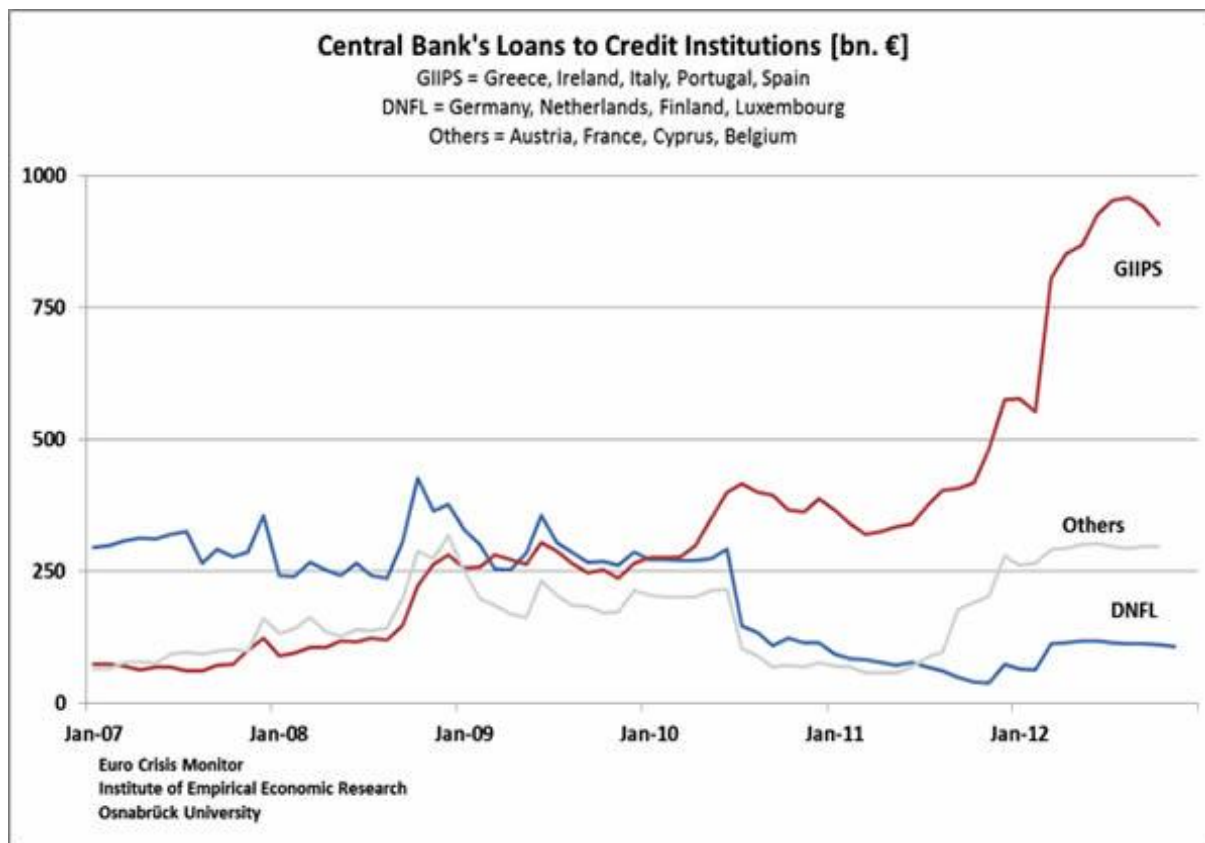
DEN EUROPEISKE MONETÆRE UNION

I sin bok fra 1963 om økonomiske depresjoner sier professor i økonomi Murray Rothbard følgende:

“Banks would never be able to expand credit in concert were it not for the intervention and encouragement of government”

I 1993 ble Rothbard spurt hva han mente om tanken om en Europeisk Monetær Union (EMU)? Rothbard svarte at EMU var en god men fryktelig naiv ide fordi politikere alltid vil la seg friste til å bruke penger de egentlig ikke har på alle mulige «gode formål». Det vil føre til en altfor ekspansiv finanspolitikk, som igjen fører til store underskudd og gjeld i alle EMU land.

Følgende illustrasjon viser dette:

I stedet for å ta konsekvensene av en slik utvikling ved å avvikle EMU, derigjennom synliggjøre og ansvarliggjøre «sitt feilslåtte prosjekt», mente Rothbard at politikerne ville sette sin prestisje inn på å redde EMU «koste hva det koste ville». Rothbard forutså et håpløst økonomisk utføre hvor politikerne ville benytte situasjonen til å **«skylde på det frie markedet»**, og dermed kreve ennå mer regulering og overnasjonal (politisk) styring, mest sannsynlig gjennom et forslag om en felles bankunion. Rothbard advarte mot det han kalte avdemokratisering og umyndiggjøring av det europeiske folk og avvikling av selvstendige, frie nasjoner, og minnet om at en slik situasjon igjen kunne føre til krig i Europa. Det er snart 20 år siden Rothbard uttalte seg om EMU. Med forslaget fra Brussel om en overnasjonal bankunion virker Rothbards spådom om Europa skremmende sannsynlig.

Med en enkel setning fra tidligere statsminister **Margareth Thatcher** kan vi oppsummere hva som har skjedd de siste 30-40 årene:

"Problemet med sosialisme er at man til slutt går tom for andres penger".

Thatcher's uttalelse er den enkleste og beste forklaringen på den tragedien som utspiller seg i Europa. Sosialismen var den store taperen i "den kalde krigen". Men sosialismen og det nedverdiggende menneskesyn den står for er seiglivet. Den lever i beste velgående på Youngstorget, og hos makt-eliten i Brussel; begge steder ledet an av gammel-sosialister med hodet begravet i ideologisk vrakgods basert på kollektivism og proletariatets diktatur. EU kommisær Barroso er selverklært Maoist, men snakker ikke høyt om det.

Enten de vil eller ikke, skal "folket jages inn i paradiset". Og hvilket paradiset det har blitt: Etter 30-40 års plyndring av den produktive og skapende kapitalen, er fasiten bunnløs gjeld, massearbeidsløshet, og et Europa i dyp økonomisk og sosial krise. Gammel-sosialistene i Brussel har bokstavelig talt "**gått tom for andre folks penger**".

Først inviteres Europas land, fattige som rike inn i EU. Dernest øser politikerne helt uansvarlig penger utover Eurosonen, fattig som rik, alt sammen basert på en gjeld de fattige landene til slutt ikke kan betjene. Dernest skyves de fattige landene ut i kulden igjen og blir bedt om å gjøre opp for seg, gjennom massiv arbeidsløshet, økte skatter, konfiskasjon av bankinnskudd, eksemplifisert på Kypros hvor penger regelrett blir stjålet fra folks bankkonti for å holde EMU i live. Bankene, ikke innbyggerne, blir tilført milliarder av verdiløse penger. Innbyggerne blir holdt som gisler og betaler regningen for en feilslått politikk tredd ned over hodet på befolkningen fra EU byråkratene. I sannhet er dette «den nye kommunismen», dvs. makt uten grenser, bare for at mennesker som ikke er ansvarlige overfor noen skal få lov å leve ut sin drøm om et føderalt og sentralstyrt Europa. Hvorfor disse landene finner seg i å bli påført disse menneskelige lidelsene, og ikke melder seg ut av EMU er uforståelig, da retur til egen valuta og massiv gjeldssanering er den eneste fornuftige løsningen.

LITT MER OM EFFEKTE AV PENGETRYKKING

Effekten av sentralbankenes og politikernes manipulasjon av pengemengden, såkalt «quantitative easing» eller «creditism» kan kort oppsummeres slik:

PPP Illustrasjon

1. Den totale pengemengden øker, dvs. inflasjon
2. Prisen på penger, dvs. renten, settes kunstig lav i et manipulert prisfastsettelsessystem
3. «Billige penger» finner veien til ulønnsomme virksomheter/prosjekter
4. Investeringer i ulønnsomme virksomheter fører til midlertidig lavere arbeidsledighet
5. Flere midlertidige (oppkonstruerte) arbeidsplasser fører til press på lønnsnivået
6. Høyere lønnsnivå fører (i en viss grad) til midlertidig og kortsiktig økt privat forbruk
7. Når lønninger igjen stabiliseres (i.f.t. prisnivå), faller privat forbruk tilbake til tidligere nivå.
8. Når forbruket faller, feiler ulønnsomme virksomheter/prosjekter, i.e. avvikles
9. **Sluttresultat:** Arbeidsledigheten og gjeldsbyrden øker betydelig, mens betjeningsevnen synker tilsvarende. Vondt har blitt til verre.

Dette er beskrivelsen av det «boom and bust» scenariet (såkalte økonomiske bobler) som vi har erfart en rekke ganger tidligere, hvor politikerne i skjønn forening med sentralbankene manipulerer økonomien gjennom seddelpressen og banksystemet. Bankene som «ikke er med på leken» overlever ikke.

Keynsianere, som nobelprisvinnerne Joseph Stiglitz og Paul Krugman, samt sentralbanksjef Bernake i USA og Mario Draghi i ECB, er selvfølgelig uenig i dette. Problemet er at de ikke ønsker å forholde seg til fakta. Økonomiske forhold bør vurderes og analyseres basert på fakta; ikke på grunn av synsing eller politisk ståsted.

Fakta er som følger:

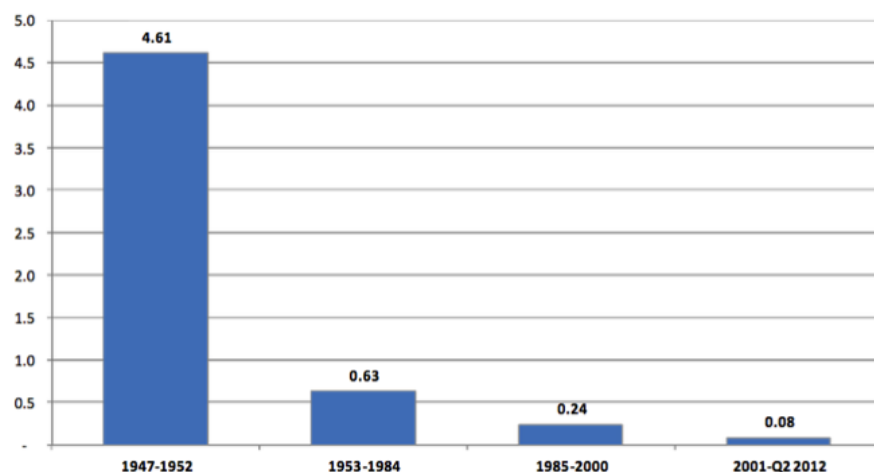
U.S. Increase In Real GDP Per Dollar

BUSINESS
INSIDER

“This chart is perhaps a creative representation to help identify or disband critical structural linkages between debt and REAL economic activity. This narrative, of course, is important for both the policy community to prospectively understand and expand upon and for financial press and market stewards to assess what these relationships mean for the real economy, policy considerations, and investment prescriptions.”

—Russ Cerfo, Managing Director and Head of Rates at Brean Capital

United States Increase in Real GDP per Dollar of Incremental Debt

Source: Ned Davis Research; US Federal Reserve; Bloomberg.

Hver nye dollar i gjeld skaper m.a.o. 8 cent målt i GDP, hvilket innebærer en negativ avkastning på 92%. I Eurosonen er tallet verre, dvs lavere avkastning, fordi mange av landene sliter med negativ vekst. Det betyr i realiteten at hver trykte Euro ikke har noen annen realøkonomisk virkning enn å øke gjelden til bankene og staten, hvilket igjen fører til verdiløse statsobligasjoner og Eurobonds.

Styresmaktene i Eurosonen innførte Euroen i 1998 og det ble introdusert fysiske Euro i 2002. Etter 15 år har Eurosonen 17 medlemsland. Av disse 17 har PIIGS (5) pluss Kypros og Slovenia problem, og neste er Frankrike, hvor Hollands strupetak på økonomien; god gammeldags sosialisme, langsomt men sikkert dytter Frankrike «utenfor stupet». 8 av 17 land er insolvente eller i nærheten av insolvente. Det er negativ rekord for en papirvaluta. Normalt lever en papirvaluta i 50 år før den er blitt utvannet og kun har verdi som konfetti. Det er antakelig bare Zimbabwe dollaren som har en dårligere «trackrecord».

HVOR HAVNER DE NYTRYKTE PENGENE?

Etter at staten har foretatt sine disposisjoner, bl.a. betalt lønninger og dekket andre utgifter, havner pengene hos finansielle aktører, i hovedsak på børsen og i eiendomsmarkedet. På børsen «timer traderne» kjøp og salg basert på når de nye pengene er tilgjengelige. De ler hele veien til banken, mens forbrukerne betaler regningen når pengene er brukt opp, enten som økt skatt eller som inflasjon. Politikerne fortsetter vanstyret. Noen av pengene havner i eiendomsmarkedet. Derfor ser vi nå en ny «housing bubble» i USA, bokstavelig talt bygget på et luftslott, dvs verdiløse penger. Det skjer gjennom statens kjøp av såkalte Mortgage Backed Securities, MBS.

LA OSS SAMMENLIKNE SITUASJONEN MED HUSHOLDNINGEN I EN FAMILIE

For å sette dett inn i et perspektiv vi alle kan forstå, kan vi se på følgende regnestykke:

The Fiscal Cliff regnestykket (USA som eksempel):

Vi bruker offisielle tall for skatteinntekter, statsbudsjett, ny gjeld, nasjonal gjeld og foreslåtte budsjettkutt, tar bort 8 nuller og later som om tallene gjelder en familie. Da får vi følgende illustrasjon:

LØNNSINNTEKT:	USD 33,250,-
FORBRUK:	USD 58,530,-
NY KREDITTKORTGJELD:	USD 25,280.-
NY UTESTÅENDE KREDITTKORTGJELD:	USD 218,655,-
BUDSJETTKUTT:	USD 590,-

Hvor lenge vil det gå før denne familien blir siktet for kredittkortsvindel og slått konkurs? Et mer betimelig spørsmål er hvor lenge innbyggerne skal la staten og politikerne holde på med det samme, enten det gjelder USA, EU eller Norge?

For å oppsummere litt om inflasjon og sentralbankers intervensjon kan jeg si følgende:

Verdens BNP er ca. USD 62 trillioner, og den totale gjelden ca. USD 200 trillioner, d.v.s. ca. 350 % av verdiskapningen. I USA krangler politikerne om gjeldstaket på USD 15 trillioner når det egentlige problemet er mer enn USD 200 trillioner i forpliktelser til fremtidige helse- og pensjonsytelser. Dette er fremtidig «velferd» som ikke er finansiert i det hele tatt. Tallet er umulig å forholde seg til, også for amerikanske politikere. Det gjør de da heller ikke. I stedet diskuteres en reduksjon i underskuddet på statsbalansen med USD 800 milliarder over de neste 10 år. I en håpløs insolvenssituasjon krangles det om «vekslepenger».

Stort bedre er det ikke i Europa. Vi snakker om 40-50 år med «velferdsbygging» med lånte/trykte penger. Bankenes soliditet, uthulet i årevis gjennom «fractional reserve banking»-systemet, innebærer at alle som en er permanent insolvente. De er «konk på et blunk» om en brøkdel av innskyterne ber om pengene sine. Mens andre virksomheter slås konkurs og etterforskes for mulige straffbare handlinger, drives bankene videre for kreditors regning, år etter år, med myndighetenes velsignelse. Bankene gjør imidlertid det de må, for å være konkurransedyktige, og kan, med noen få unntak, ikke beskyldes for grådighet, dårlig håndverk eller slett forretningsmoral. Slik intensjonen var da «The First Name Club» i hemmelighet planla opprettelsen av USAs sentralbank, har bankene og myndighetene i alle land et usunt avhengighetsforhold.

For å oppsummere litt ift hvem som har ansvaret for dagens økonomiske situasjon:

Langt på vei ligger svaret i hvem som tillater, oppfordrer, nærmest tvinger banker til å opptre uansvarlig. Vi har i dag et banksystem som er basert på «fractional reserve lending», som i korthet betyr at en enkelt bank, eller alle bankene, om de vil «være med på leken» og vise sine aksjonærer de beste resultatene, låner ut mye mer penger enn det de egentlig har tilgjengelig, dvs ikke har sikkerhet for. Det kan de gjøre fordi de har implisitt, nå mer eksplisitt, garanti fra sentralbankene om at det vil bli trykket flere penger dersom de ikke har nok til å møte forpliktelsene sine.

Årsaken til den økonomiske krisen og massearbeidsledigheten i Europa skyldes ikke bankenes uansvarlighet eller «grådige og uregjerlige» kapitalister. Årsaken skyldes sentralbankenes intervensjon i markedet, muliggjort av politikere uten forståelse for et fungerende prisfastsettelsessystem i et fritt marked. Dersom bankene fikk anledning til å operere fritt, innenfor et kapitalistisk system, ville en banks ekspansive kredittgivning umiddelbart føre til en opphopning av gjeld hos konkurrerende banker, hvilket igjen ville føre til krav om nedbetaling av gjelden fra de konkurrerende bankene. Denne selvjustisen, om den hadde fått lov til å virke, ville effektivt og til en hver tid «luke ut» banker med «for stor risikovillighet».

På denne måten ville bankene selv, uten inngripen fra Staten/sentralbanken, sørge for stabilitet i kreditt- og pengemarkedet. Dette er den «forhatte» kapitalismen i praksis; et prisfastsettelsessystem som automatisk tar vare på sitt folks velferd ved å dirigere begrensede ressurser dit folket (du og jeg) til en hver tid etterspør disse ressursene, uten forstyrrende og ødeleggende innblanding fra Staten.

HVA SOM SKJER NÅR ET LANDS GJELDSGRAD ER MER ENN 90% AV GDP

I boken til Reinhart/Rogoff så studerer de historien over 800 år og hver gang de ser at gjelden > 90% av GDP så faller veksten. Dette er en fakta observasjon. Forklaringen er åpenbart at gjeldsbyrden hemmer veksten og som i USA i dag at mer gjeld ikke gir den ønskede effekt på GDP. Det samme er tilfelle i store deler av eurosone.

Med andre ord;

- Gjelden allerede er altfor høy
- Stigende rente vil være drepende
- Sentralbanken må fortsette å trykke og holde renten nede
- Skulle sentralbanken forsøke seg på exit så vil rentene stige og staten gå konkurs.

Med andre ord står valget mellom pest og kolera.

Enkelte mener Reinhardt og Rogoff tar feil fordi de har utelatt viktig data i sine matematiske beregninger. Det er en påstand med modifikasjoner. Uansett forholder det seg slik hver nye (trykte) dollar eller Euro i gjeld gir tilnærmet lik 100% negativ avkastning (se diagram over), dvs. «monopolpenger» uten verdi. Når pasienten (gjennom overdoser i 30-40 år) har blitt immun mot medisineren, er det da nødvendig å «lure seg selv» med å gjøre mer av det samme?

HVORFOR BLIR DET IKKE GJORT NOE?

Da må vi tilbake til det jeg sa innledningsvis om Mark Twain. Det er ingen politikere, verken i Brussel eller Norge, som vil innrømme at 30-40 års økonomisk vanstyre, som egentlig bygger på en naiv forestilling om sosialismens fortreffelighet, noen gang vil innrømme at den forhatte kapitalismen, dersom den hadde fått anledning til å virke, kunne forhindre det uferø vi befinner oss i.

NORGE

Hva med situasjonen i Norge.

På bakgrunn av uttalelser han kom med i Aftenposten for noen uker siden, stilte jeg noen spørsmål til Raymond Johansen i AP. Han hadde flere av det jeg kaller forskrudde ideer om frihet. Det mest påfallende med Raymonds uttalelser var det han hadde å si om bakgrunnen for Europa-krisen.

Partisekretæren uttalte følgende til Aftenposten:

«underfinansieringen har bygd opp gjeld som nå må betales tilbake med penger som egentlig skulle gått til velferd».

I Raymonds verden låner vi m.a.o. penger til goder vi egentlig ikke har råd til, og når vi blir bedt om å betjene gjelden, så unnskylder vi vår manglende betjeningsevne med å si at vi i stedet ønsker å låne ennå mer for å skape ennå mer velferd.

.....og så er det folk som påstår at det ikke finnes liv på andre planeter....

Hvordan står det egentlig til i Norge og hva har et Arbeiderpartidominert samfunn, med Raymond og hans likesinnede ved roret, fått til de siste 60-70 år:

«Dersom mer skatt betyr mer velferd, synes du det er greit at staten øker skattenivået?»

Noen som har hørt dette spørsmålet før? Slik det stilles, er det nesten umulig å si seg uenig.

Det har imidlertid aldri vært slik at skatter og avgifter «bygger velferd». Det motsatte er tilfellet. Skatter og avgifter forkrøpler produktivitet og økonomisk vekst i stedet for å stimulere det fordi skatter og avgifter fratrar (produktive) mennesker og bedrifter ressurser som de ellers ville brukt på en annen og bedre måte, dvs. til å øke samfunnets produksjonsfaktorer og dermed bidra til økt vekst og velstand for hele befolkningen. Staten plyndrer produktiv kapital for å tilfredsstille sitt endeløse behov for skatter og avgifter for å holde liv i et uproduktivt og ineffektivt statsapparat. Statlige transaksjonskostnader er enorme og ute av kontroll. Verdiskapning forvitrer og nyskapning råtner på rot. Det er systemsvikt og økonomisk kaos i statsforvaltningen, i Brussel som i Norge.

At staten tilbyr en rekke varer og tjenester er en illusorisk påstand.inntekter og aktiva blir først og under tvang overført fra den produktive sektor til staten; dernest bruker staten nøyaktig de samme pengene til å kjøpe varer og tjenester fra den samme produktive sektor som den tok pengene fra i første instans. Det dreier seg om negativ verdiskapning i stor målestokk.

En allmektig stat er problemet, ikke løsningen, verken for Europa eller Norge. Den sosialdemokratiske modellen, hvor staten, gjennom stadig nye lover og reguleringer kontrollerer nær sagt all økonomisk samhandel har spilt falitt. Det moderne sosialdemokrati har enkelt sagt «planlagt og ekspandert seg selv til døde».

Fredric Bastiat, en av historiens mest kjente politiske økonomer, gir i sin bok «The Law» en god beskrivelse av den sosialdemokratiske modellen. Bastiat definerte tre alternativer til «plyndring» i et samfunn:

- 1. Mindretallet plyndrer flertallet**
- 2. Alle plyndrer hverandre**
- 3. Ingen plyndrer noen**

I Norge og de fleste vestlige sosialdemokratiske land har vi valgt alternativ 2; alle plyndrer hverandre. Derfor betegner Bastiat Staten som «den store fiksjon gjennom hvilken alle streber etter et levebrød på bekostning av alle andre». Med «plyndring» mener Bastiat en hver bruk av Staten som instrument for å berike eller tilgodese en gruppe mennesker på

bekostning av en annen gruppe mennesker, noe som utvilsomt ville vært ulovlig dersom du eller jeg hadde forsøkt å gjøre det samme. Legalisert plyndring er selve fundamentet i den moderne velferdsstaten, oftest omtalt som «nødvendig omfordeling av samfunnets ressurser. Det er ikke noe annet enn et økonomisk selvbedrag, og kan meget enkelt forklares ut i fra økonomisk teori.

FINANSMINISTER JOHNSEN

Vår finansminister oppsummerte status i Finansavisen 16 januar, og jeg har tatt meg den frihet å tolke det han sier:

PPP

- At vi har en kostnadsutfordring i norsk økonomi **(les: ute av kontroll)**
- At det er umulig å måle produktiviteten i offentlig sektor **(les: en observant og korrekt beskrivelse av den totale systemsvikten i offentlig sektor)**
- At oljepengene er brukt til å ansette folk i offentlig sektor og at det er et politisk valg for å skape et samfunn av bedre kvalitet **(les: plyndring av produktiv kapital, der alle blir fattigere, sosialt og økonomisk. Dessuten: Blir «samfunnet bedre» av å ansette folk i offentlig sektor»)**
- At Stortinget i 2005 besluttet at det ikke er nødvendig å sikre tilstrekkelig inndekning for fremtidige pensjoner **(les: erkjennelse om at «tallene ikke lenger henger sammen, og at «Johnsens» løsning er et pyramidespil, med innbyggernes penger, om fremtidige pensjoner – Ponzi scheme)**
- At den norske velferdsstaten i dag går med et underskudd som uten betydelige effektivitetsendringer tilsvarer 8-9 % i økte skatteinntekter **(les: fallitterklæring over den økonomiske politikken)**

Johnsen karakteriserer dette som «en helt bevisst politikk». Ansvarlige økonomer, altså de uten politisk påvirkning, vil karakterisere dette som en «bevistløs politikk». Med mindre forretningsideen er å sanke stemmer?

Konklusjon:

Norge har bevilget seg selv den luksus å drive samfunnsøkonomien med et strukturelt underskudd på ca 5% p.a., år etter år, og regningen skal plukkes opp av neste generasjoner. M.a.o. Norge minus olje er lik Hellas.

Den tragiske sannheten er at:

- Ca. 300.000 nordmenn er på uføretrygd
- Ca. 120.000 er på sykepenges
- Ca. 180.000 er på arbeidsavklaringspenges

- Ca. 80.000 er arbeidsledige

Dette innebærer at nærmere 700.000 nordmenn i arbeidsfør alder mottar borgerlønn for ikke å gjøre noe som helst. Det er ca. 1 million sysselsatte i offentlig sektor og statlige foretak. Lønninger til byråkratene, som bl.a. administrerer utbetalingen til f.eks. Norsk Elgsenter, foreningen for støy og Gladmatfestivalen, er ikke noe annet enn en ekstra og unødvendig kostnad for felleskapet fordi lønnen og skatten som betales av denne allerede er tatt fra skattemidler inndrevet under plikt til statskassen. Jeg har ikke tid til å ta for meg norsk jordbruk, som er i en særklasse når det gjelder plyndringen av den produktive kapitalen, og som dermed er grunnleggende usolidarisk både mot det norske folk og verdens fattigste.

Ungdomsledigheten øker. Sykehus, eldreomsorg, skoler, og infrastruktur/transport sektoren forsømmes. Svart arbeid florerer. Den norske velferdsstaten er en uhelbredelig pasient som venter på det uunngåelige oppgjøret med sin egen fordervede livsstil.

Jeg sa i sted at jeg ikke fikk noen tilbakemelding av finansminister Johnsen. Det er ikke helt riktig. Jeg fikk et svar fra Sigbjørn Johnsen, hvor han sa følgende:

«Jeg viser til din henvendelse av 12. desember 2012 der du gir uttrykk for grunnleggende skepsis til dagens system for skattelegging og finansiering av offentlige velferdsgoder. Jeg har merket meg dine synspunkter»

De som i dag styrer det jeg og andre kaller «The Eurotitanic», likens de som styrer Norge representerer det ypperste i det som kan kalles «INEPTOKRATI»

«En statsform hvor de minst egnede til å lede blir valgt av de minst egnede til å produsere, og hvor den delen av befolkningen som er minst egnet til å ta vare på seg selv, blir premiert med varer og tjenester betalt av den konfiskerte verdien fra en stadig mindre gruppe av produsenter.»

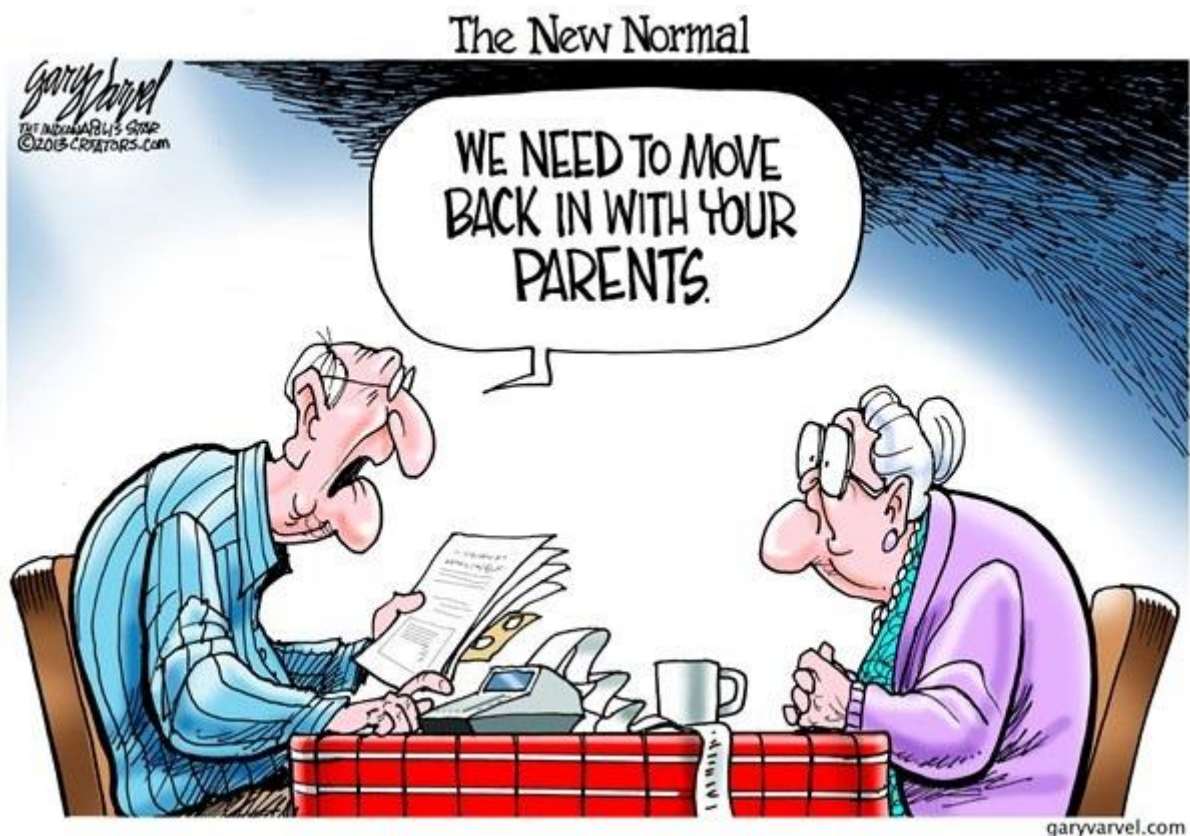
Dette er en stygg karakteristikk og den fremstår temmelig kynisk. Jeg gjør det helt bevisst fordi jeg ønsker å fremheve at det ikke behøver å være slik. En stadig større gruppe av befolkningen som ikke produserer noe, men i stedet går på trygd, skyldes selvfølgelig ikke at disse menneskene er late, og ikke gidder å jobbe. Det er heller ikke slik at 1/3 av friske oppegående ungdommer aldri fullfører videregående skole, ei heller slik at hver 4. gutt går rett fra videregående skole til NAV fordi de er født udugelige og late.

Hovedskylden bæres av «Den norske velferdsstaten» som er fallitt, i moralsk, rettslig og økonomisk forstand. Vi har benyttet vår enorme oljerikdom til å bygge et fantasi-samfunn, hvor politikere, store og små interessegrupper, med god hjelp av den fjerde statsmakt, media, som også er avhengig av subsidier for å overleve, i skjønn forening, har gjort menneskene i samfunnet til glade verdiløse treller. Norge har blitt en lekegrind for et

nettverk av ymse politiske interesseorganisasjoner, som, ubevisst eller bevisst, er med på å slutføre et dødfødt politisk prosjekt; 60-70 år med sosialistisk ideologi.

Sannheten er at alle debattene om helse, skole, eldreomsorg osv. er en trøstesløs ørkenvandring i det inkompetente byråkratiet. Systemsvikten i det norske samfunnet er total. Den sosialdemokratiske styringsmodellen, mer korrekt betegnet som et håpløst sosialistisk eksperiment, er uegnet til å få orden på kaoset.

FINNES DET NOEN LØSNING

Kommer vi til å ende opp som pensjonistene på bildet her, og i så tilfelle hvor ille er det? Jeg har ikke svaret, men jeg vet at vi mennesker er utrolig flinke til å tilpasse oss.

For å holde oss i Europa og Norge, må vi la ulønnsomme foretak og ulønnsomme banker gå konkurs, samt re-kapitalisere banksektoren for den delen som er minst ulønnsom og som av den grunn er i stand til å tiltrekke seg privat risiko kapital. Dernest må vi avskrive gjeld vi vet aldri kommer til å bli betalt. Systemet må gjennom en renselsesprosess mye lik en styrt avvikling. Det må gjøre på en måte som beskytter skattebetalerne og innskyterne først og den private kapitalen dernest. Vi må ikke la EU og ECB gjøre det de gjorde på Kypros, hvor de beskytter midler fra ECB og stater på bekostning av innskyterne og skattebetalerne. Det er

ikke noe annet enn en statlig sanksjonert svindel. Hadde du og jeg forsøkt oss på det samme hadde vi blitt «puttet bak lås og slå».

I Norge må vi, på en eller annen måte, få en fordomsfri debatt om økonomisk styring og hvordan denne påvirker den produktive skapende kapitalen. Det betyr at vi må få en fordomsfri debatt om hvordan skatter påvirker velferdsstaten. Debatten bør være basert på økonomisk forskning og empiri, ikke på partipolitisk ståsted. Vi må få en debatt fri for politiske slagord om velferdsstaten.

Hvordan får vi det til – hvordan etablerer vi en samfunnsmodell basert på menneskeverd, frihet og entreprenørskap?

Et godt sted å begynne er å ta et oppgjør med sosialismens ideologiske menneskesyn, som ikke er noe annet enn en nedverdiggelse av oss alle. Vi må etablere en bevissthet hos befolkningen til det jeg kaller «frihetsbegrepet»:

Frihetsbegrepet er enkelt å forstå for de som ennå ikke har gått seg vill i den kollektive og totalitære uforstanden. *Frihet* springer ut fra grunnleggende menneskerettigheter. *Frihet* begynner og slutter med enkeltindividet og har ingen ting å gjøre med kollektivismen. *Frihet* bygger på en oppfatning om mennesket som et selvstendig tenkende individ, hvor retten og evnen til å ivareta egne interesser er en absolutt forutsetning, inklusive friheten til å feile eller «gjøre dumme ting». *Frihet* dreier seg om retten til å bestemme over oss selv, herunder ta ansvar for våre egne handlinger. I all enkelhet, handler frihet om å gjøre akkurat det du selv vil, så lenge du ikke skader andre.

Vi må se dagens politikk for hva den egentlig representerer. Den sosialdemokratiske modellen legger opp til at vi skal «*være rettferdige mot hverandre*» i alle henseender. Men, rettferdighet er et subjektivt begrep det er umulig å enes om. Denne uenigheten brukes helt kynisk av staten, byråkratiet og politikere til å nøre opp under en «*splitt- og hersk*» politikk, hvor uenigheten om hva som er «rettferdig» fører til et ennå skarpere klasseskille. I stedet for å bygge samfunnsmodellen på økonomisk kunnskap, har vi en samfunnsmodell, som i «*rettferdighetens navn*» skaper et samfunn bygget på misunnelse og splid.

Dette fremprovoserer noen enkle men helt essensielle spørsmål om hvordan vi som medmennesker behandler hverandre; hva om vi fant en helt annen og human måte å forholde oss til hverandre? Hva om vi avsto fra å gjøre ting vi anser som moralsk forkastelig dersom det blir gjort av private individer (du og jeg) men som vi synes er helt i orden dersom det gjøres av staten i egenskap av «offentlig forvaltning»? Hva om vi rett og slett gikk tilbake til å behandle hverandre slik vi selv ønsker å bli behandlet? Hva om vi igjen tar på alvor de grunnleggende forutsetninger for et fungerende demokrati, hvor personlig frihet, respekt for iboende umistelige rettigheter, og anstendighet i alle medmenneskelige forhold gjeninntar og gjenspeiler dagsorden?

TROEN PÅ FREMTIDEN

I sin bok «Unweaving the Rainbow» uttaler Richard Dawkins, professor i biologi ved University of Oxford, følgende om det jeg kaller «The Magic of Reality»:

«We are all going to die, and that makes us the lucky ones. Most people are never going to die because they are never going to be born. We know this because the set of people allowed by our DNA so massively exceeds the set of actual people. In the teeth of these stupefying odds it is you and I, in our ordinariness, that are here.»

Livet er i sannhet en gave, og vi er utrolig heldige som overhodet eksisterer, og I Dawkins uttalelse ligger en erkjennelse om at vi må gjøre det beste og meste ut av det. Det begynner med en bevisst og personlig livsanskuelse. Hva vil vi med livene våre og hva slags samfunn ønsker vi å leve i?

Hvilket bringer meg til et avsluttende ord fra **John Galt** i Ayn Rands bok “Atlas Shrugged” hvor han uttaler følgende:

“The world will change when you are ready to pronounce this oath: I swear by my Life and my love of it, that I will never live for the sake of another man, nor ask another man to live for the sake of mine.”

Dypest sett dreier det seg om «menneskeverd» dvs. om selvrespekt, derigjennom respekt for menneskene rundt oss.

Med disse ord til ettertanke for en hver av oss, takker jeg for oppmerksomheten.

+ + + +

**“THE ISSUE TODAY IS THE SAME AS IT HAS BEEN THROUGHOUT ALL OF HISTORY,
WHETHER MAN SHALL BE ALLOWED TO GOVERN HIMSELF OR BE RULED BY A SMALL ELITE”**

THOMAS JEFFERSON

Heo/20. april 2013